

1 PETRUS

1:1-2

De gemeente als het nieuwe Israël,
uitverkoren tot gehoorzaamheid aan
Jezus Christus.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/1-petrus/1-1-2

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De opbouw van de brief en het thema lijden	5 min	3
2	Genade en vrede om lijden te verdragen	3 min	5
3	Christenen als vreemdelingen in de verstrooiing	3 min	7
4	De Messias verzamelt Joden en heidenen	3 min	9
5	Uitverkiezing en Gods voorkennis	4 min	11
6	De Drie-eenheid en heiliging door de Geest	2 min	12
7	Christus' bloed bekrachtigt het nieuwe verbond	2 min	14
8	Uitverkoren om God te gehoorzamen	5 min	15
	Om verder te lezen		17

1

De opbouw van de brief en het thema lijden

Nu gaan we naar hoofdstuk 1 kijken. Laat ik je eerst een overzicht van het boek geven. Er zijn drie hoofdgedeelten. In hoofdstuk 1, vanaf vers 1 tot in hoofdstuk 2, ongeveer tot en met vers 10, vinden we iets wat overeenkomt met de eerste gedeelten van de brieven van Paulus: een theologisch gedeelte. Dit is de theologie die aan het christelijke leven ten grondslag ligt, de theologische begrippen. De brieven van Paulus beginnen hier meestal ook mee. Niet allemaal, maar veel wel: Kolossenzen, Efeze, Romeinen en Galaten eigenlijk ook. Galaten heeft eerst een autobiografisch gedeelte, en daarna komt het theologische gedeelte. Maar voordat Paulus in zijn brieven aan zijn praktische aanwijzingen begint, geeft hij meestal een theologisch gedeelte. Ons christelijke gedrag, waarover hij praktische raad geeft, is namelijk gebaseerd op onze christelijke overtuigingen, onze theologie: wat we geloven over God, wat we geloven over Christus, wat we geloven over onszelf. Dat zijn theologische onderwerpen die Paulus naar voren brengt. Over het algemeen brengt hij die naar voren voordat hij over praktische dingen spreekt. Petrus doet dat ook.

Hoofdstuk 1, vers 1 tot en met hoofdstuk 2, vers 10 zou dus het eerste gedeelte van de brief zijn. Dat is het leerstellige gedeelte van de brief. Daarna volgt het praktische gedeelte: hoofdstuk 2, vers 11 tot en met hoofdstuk 4, vers 11. Dit zijn in wezen de aanwijzingen waarover we hebben gesproken, over hoe je je als christen moet gedragen. Daaronder vallen de gegeven gedragsregels voor het huishouden, maar ook algemene informatie over hoe je je moet gedragen, helemaal tot en met hoofdstuk 4, vers 11.

Hoofdstuk 4, vers 11 eindigt met een doxologie. Er staat over Christus:

Als iemand spreekt, dan als iemand die de woorden van God spreekt; als iemand dient, dan als iemand die dient uit kracht die God schenkt; zodat God in alles verheerlijkt wordt door Jezus Christus. Hem komt de heerlijkheid en de kracht toe, tot in alle eeuwigheid. Amen.

1 PETRUS 4:11

Veel geleerden vinden dat dit klinkt als het einde van een brief. Het is in ieder geval het einde van een gedeelte. Sommigen hebben gedacht dat dit oorspronkelijk inderdaad het einde van de brief was. Dat Petrus een gedeelte over theologie en een gedeelte over praktisch gedrag schreef, en zijn brief met deze uitspraak afsloot, of van plan was zijn brief daarmee af te sluiten.

In deze eerdere hoofdstukken lijkt hij aan te geven dat er lijden over hen kan komen. Maar in hoofdstuk 4, vers 12 begint hij te spreken alsof het lijden op handen is, of misschien al is begonnen. Hij schrijft hun uitsluitend over lijden. Voor het grootste deel staat de rest van 1 Petrus, vanaf hoofdstuk 4, vers 12 tot het einde, in het teken van lijden: hoe de gemeente zich tijdens het lijden moet gedragen. Het bestaat vooral uit praktische aansporingen. Er zijn natuurlijk ook enkele theologische gedachten doorheen geweven, zoals onvermijdelijk is bij prediking en onderwijs. Maar we zouden kunnen zeggen dat het laatste gedeelte, het derde gedeelte, gaat over gedrag tijdens het lijden. Lijden komt eigenlijk al eerder in de brief aan de orde, zelfs in hoofdstuk 1, maar het komt nu centraal te staan. Vanaf hoofdstuk 4, vers 12 tot het einde wordt het de leefwereld van de lezer. Het lijkt erop dat het lijden is gekomen.

Er is geen reden om aan te nemen dat Petrus niet alles in één keer geschreven kan hebben. Hij kan het eenvoudig op deze manier hebben ingedeeld. Maar in het eerste gedeelte wordt er min of meer op een enigszins abstracte manier over lijden gesproken, terwijl het hen nu heeft getroffen. Daarom denken sommigen dat Petrus de brief bij hoofdstuk 4, vers 11 had willen afsluiten. Voordat hij eraan toekwam de brief te versturen, ontving hij volgens hen nieuws over verdere ontwikkelingen waardoor

het lijden was toegenomen. Toen schreef hij dit laatste gedeelte met wat meer urgentie. Hij richtte zich wat nadrukkelijker op de noodzaak om als christenen het lijden op een bepaalde manier te verdragen.

We kunnen het niet zeker weten. Zodra je een uitlegger of een geleerde leest die zoiets denkt, is het ontzettend moeilijk om dit te lezen zonder dat in je achterhoofd te hebben. Je zegt: ‘Nou ja, daar lijkt het inderdaad op.’ Maar het was eigenlijk gewoon een idee van een uitlegger. Er is geen werkelijk bewijs dat dit achter het schrijven van dit laatste gedeelte zit. Maar één ding kan gezegd worden: het thema van 1 Petrus is lijden. Dat geldt vooral vanaf hoofdstuk 4, vers 12, maar het ontbreekt ook niet in het eerdere gedeelte.

2

Genade en vrede om lijden te verdragen

Laten we nu naar de openingsverzen van 1 Petrus kijken.

Petrus, een apostel van Jezus Christus, aan de vreemdelingen in de verstrooiing in Pontus, Galatië, Kappadocië, Asia en Bithynië, uitverkoren overeenkomstig de voorkennis van God de Vader, door de heiliging van de Geest, tot gehoorzaamheid en besprenkeling met het bloed van Jezus Christus: moge genade en vrede voor u vermeerderd worden.

1 PETRUS 1:1-2

Dit is natuurlijk in sommige opzichten een heel gebruikelijk begin van een brief. De meeste brieven beginnen ongeveer zo. De schrijver noemt zijn naam. Hij noemt zichzelf een apostel van Jezus Christus. Hij spreekt zijn lezers aan of geeft aan wie zij zijn, meestal met geografische aanduidingen. En dan zegt hij aan het einde, zoals hij aan het einde van vers 2 doet:

Ik wens jullie steeds meer genade en vrede.

Paulus zei meestal gewoon:

Ik wens jullie genade en vrede.

En:

‘van Jezus Christus’, enzovoort. Petrus zegt:

‘steeds meer’.

Genade en vrede zijn niet alleen maar beleefde woorden die aan het begin van een brief worden uitgesproken. Er is iets wezenlijks waarvan hij wil zien dat het zich in hun leven vermenigvuldigt of toeneemt. Vrede, daar kun je altijd meer van gebruiken, vooral als je vervolgd wordt. En genade, daar kun je ook altijd meer van gebruiken, vooral als je vervolgd wordt.

Er zijn plaatsen in 1 Petrus waar hij over genade spreekt als iets wat je in staat stelt om te volharden. Zo sprak Paulus er beslist ook op sommige plaatsen over, bijvoorbeeld toen hij over zijn doorn in het vlees sprak in 2 Korinthe, hoofdstuk 12. Hij zei dat die hem zo veel last bezorgde dat hij drie keer bad of God die wilde wegnemen. En Christus zei:

Maar Hij heeft tegen mij gezegd: Mijn genade is voor u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Daarom zal ik veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij komt wonen.

2 KORINTHE 12:9

Dus in plaats van de moeilijkheden weg te nemen, zegt Christus:

Ik zal je genoeg genade geven om het vol te houden.

In Petrus zullen we zien dat genade een thema is dat door het hele boek heen loopt. Vaak staat het in een context waarin hij ermee lijkt te bedoelen dat je in staat wordt gesteld om lijden op een bepaalde genadige manier te verdragen. Maar daar zullen we later op ingaan, wanneer we bij enkele latere gevallen komen waarin hij het noemt.

3

Christenen als vreemdelingen in de verstrooiing

Het hoofdgedeelte van het stuk dat we zojuist hebben gelezen, begint bij ‘aan de vreemdelingen in de verstrooiing’ en loopt door tot aan de woorden ‘moge genade’.

Dat gedeelte zit vol theologische inhoud die we kunnen uitpakken. Over de inhoud daarvan schrijft Paulus uitvoerig, vooral in Efeze, maar ook elders.

Om te beginnen, zoals ik al zei, de uitdrukking:

aan de pelgrims die verspreid over de wereld wonen.

Verstrooiing betekent diaspora. Het idee dat heidenen die christen zijn als een diaspora beschouwd kunnen worden, en dat die term niet alleen verwijst naar de Joden die verstrooid zijn, komt misschien voort uit een uitspraak van Johannes. In Johannes 7:35 staat:

De Joden dan zeiden tegen elkaar: Waar zal Hij naartoe gaan, dat wij Hem niet zullen vinden? Hij zal toch niet naar de Grieken in de verstrooiing gaan en de Grieken onderwijzen?

JOHANNES 7:35

Met de diaspora bedoelen deze Joden waarschijnlijk de Joden die onder de Grieken verstrooid zijn. Maar ze zeggen:

Gaat Hij naar de Joden buiten Israël om de Grieken les te geven?

Alsof Hij mensen gaat onderwijzen die niet eens Joden zijn, die mensen onder de Grieken.

In hoofdstuk 11 maakt Johannes een opmerking die volgens mij heel relevant is voor het gebruik van de term diaspora voor christenen die niet noodzakelijk Joden zijn. In hoofdstuk 11 van Johannes is de hogepriester Kajafas aan het woord. In vers 49:

Maar een van hen, Kajafas, die de hogepriester van dat jaar was, zei tegen hen: U weet niets, en u overweegt niet dat het nuttig voor ons is dat één Mens sterft voor het volk, en niet heel het volk verloren gaat.

JOHANNES 11:49-50

Daarna geeft Johannes in de verzen 51 en 52 dit commentaar:

Dit zei hij echter niet uit zichzelf, maar als hogepriester van dat jaar profeteerde hij dat Jezus sterven zou voor het volk, en niet alleen voor het volk, maar ook om de kinderen van God, overal verspreid, bijeen te brengen.

JOHANNES 11:51-52

Dat is Israël.

Dat volk was Israël. De kinderen van God die overal verstrooid zijn, zouden niet alleen dat volk zijn, maar ook die anderen: velen van de heidenen. Bedenk dat Jezus zei:

Ik heb nog andere schapen, die niet van deze schaapskooi zijn; ook die moet Ik binnenbrengen, en zij zullen Mijn stem horen en het zal worden één kudde en één Herder.

JOHANNES 10:16

Dat zei Hij in hoofdstuk 10.

Maar hier ziet Johannes de kinderen van God als overal verstrooid. Een Jood zou daarbij denken aan de Joden van de diaspora. Johannes gebruikt het in tegenstelling tot de Joden, in tegenstelling tot dat volk. Niet alleen dat volk, maar ook de kinderen

van God die daarbuiten verstrooid zijn en bijeengebracht moeten worden. Daarmee worden impliciet de heidenen bedoeld.

4

De Messias verzamelt Joden en heidenen

De Joden verwachtten dat de Messias zou komen en Israël weer uit de diaspora bijeen zou brengen. De Joden in de tijd van Jezus, en trouwens ook veel Joden in onze eigen tijd, geloven niet dat de Babylonische ballingschap ooit is geëindigd. Dat lijkt ons vreemd, want die duurde ongeveer zeventig jaar. Daarna kwam Kores op, zoals Jesaja had gezegd dat hij zou doen. Die Pers veroverde Babylon. Hij liet de Joden vrij om naar huis terug te keren. Maar aanvankelijk gingen er slechts ongeveer vijftigduizend terug, en later druppelden er nog wat meer binnen. De meeste Joden bleven in de diaspora. De meesten van hen gingen nooit terug naar Israël.

De rabbijnen in de tijd van Jezus leerden dat de Messias, wanneer Hij komt, de diaspora zal terugbrengen. Sterker nog, hedendaagse rabbijnen zeggen dit soms ook. Als je zegt: ‘Waarom geloof je niet dat Jezus de Messias is?’, zeggen ze: ‘Nou, Hij heeft de diaspora niet teruggebracht. Hij heeft de Joden niet teruggebracht naar Israël.’

Dat wil zeggen dat in de Joodse gedachtegang de diaspora, die ontstond toen de Joden naar Babylon gingen, slechts in heel geringe mate ooit ongedaan is gemaakt. Zeker, Zerubbabel bouwde een tempel. Zeker, een paar duizend mensen gingen terug. Maar de meeste Joden bevinden zich nog steeds buiten Israël. Er zijn meer Joden buiten Israël dan binnen Israël. Dat is zo geweest sinds het begin van de Babylonische ballingschap.

Dus in de Joodse gedachtegang is de diaspora in veel gevallen iets wat de Messias zal terugbrengen. Hij zal de kinderen van God bijeenbrengen die over de hele wereld verstrooid zijn, de Joden terug naar Israël. En toen Johannes zei dat Jezus de kinderen van God bijeen zou brengen, maakte hij eigenlijk duidelijk dat hij het niet alleen over Israël heeft.

Johannes lijkt dus naar de gemeente te verwijzen als de diaspora die de Messias tot Zich zal verzamelen. De Joden begrijpen het niet op die manier, omdat zij Israël als uitsluitend Joods beschouwen. De christenen, de apostelen, gingen begrijpen, vooral Petrus, dat God zonder aanzien des persoons handelt.

Denk aan Petrus en het laken met de dieren, toen Jezus tegen hem zei:

En er kwam een stem tot hem: Sta op, Petrus, slacht en eet!

HANDELINGEN 10:13

Petrus ontving de openbaring dat God de heidenen niet langer onrein noemt. Hij sluit hen niet uit. Toen Petrus zei:

Maar Petrus zei: Beslist niet, Heere, want ik heb nooit iets gegeten wat onheilig of onrein is.

HANDELINGEN 10:14

Zei Jezus:

En er kwam opnieuw, voor de tweede keer, een stem tot hem: Wat God gereinigd heeft, mag u niet voor onheilig houden!

HANDELINGEN 10:15

En toen Petrus meteen daarna naar het huis van Cornelius ging, zei hij:

En Petrus opende zijn mond en zei: Ik zie nu in waarheid in dat God niet iemand om de persoon aanneemt; maar in ieder volk is degene die Hem vreest en gerechtigheid doet, Hem welgevallig.

HANDELINGEN 10:34-35

Dat zei Petrus.

Dus de Joodse gedachte dat de diaspora bestaat uit de Joden buiten Israël, wordt volgens mij in het Nieuwe Testament vervangen door het inzicht dat de christenen de diaspora in de wereld zijn die tot Christus verzameld moeten worden. Niet geografisch verzameld, maar verzameld tot de Messias als Zijn aanbidders.

5

Uitverkiezing en Gods voorkennis

Hij zegt in vers 2 dat wij ‘uitverkoren overeenkomstig de voorkennis van God de Vader’ zijn. Paulus zei in Romeinen 8:29:

Want hen die Hij van tevoren gekend heeft, heeft Hij er ook van tevoren toe bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders.

ROMEINEN 8:29

Dus deze voorkennis die verband houdt met Gods keuze, wordt door Petrus bevestigd. Hij zegt niet precies op welke manier Gods voorkennis invloed heeft op de uitverkiezing. Hij zei alleen dat wij uitverkoren zijn overeenkomstig Gods voorkennis. Wat betekent dat?

Een calvinist zou zeggen dat het eenvoudig betekent dat God van tevoren wist en van tevoren bepaalde dat sommigen uitverkoren zouden zijn, en dat wij dat zijn. Wij zijn de uitverkorenen volgens Gods vooraf vastgestelde plan. Arminianen zullen vaak zeggen dat voorkennis niet betekent dat God iets bepaalt. Het betekent gewoon dat God iets van tevoren weet. Als dat zo is, zegt hij alleen dat God wist wie Christus zouden aannemen, en dat Hij hen daarom koos of uitverkoos op grond van wat Hij van tevoren wist. Dit vers is in dat opzicht eigenlijk een heel belangrijk vers voor arminianen. En eerlijk gezegd geldt dat ook voor Romeinen 8:29:

Wie Hij van tevoren kende, heeft Hij ook voorbestemd om op Zijn Zoon te gaan lijken.

Dus de arminiaan zegt dat God gewoon wist wie christen zou worden. God wist wie behouden zouden worden, wie zouden geloven en wie zouden volharden. Omdat Hij wist wie dat zouden doen, koos Hij hen om behouden te worden voordat ze zelfs maar geboren waren. Hij wist dat gewoon van tevoren over hen. De calvinist zegt: nee, voorkennis betekent eigenlijk meer zoiets als dat God hen niet alleen van tevoren kende, maar hen ook van tevoren liefhad. Dat Hij hen koos in de eenzijdige betekenis van onvoorwaardelijke uitverkiezing.

Natuurlijk is er ook de derde opvatting, en daar neig ik zelf naar, dat uitverkiezing altijd een verwijzing is naar de collectieve uitverkiezing van het lichaam van Christus. God wist voordat de wereld begon dat er een lichaam van Christus zou zijn. Wij zijn die mensen. Wij zijn het lichaam van Christus. Wij zijn gezamenlijk de uitverkorenen. God wist dit al voordat Jezus zelfs maar naar de aarde kwam. Hij wist dat Hij een lichaam van Christus zou hebben. Hij wist dat wij er zouden zijn. Dat betekent niet dat Hij wist uit welke mensen het zou bestaan, al zou dat kunnen. Ik zeg niet dat Hij dat niet wist, maar dat is niet noodzakelijkerwijs wat hier wordt bevestigd. We hoeven in elk geval niet aan te nemen dat dit is wat hier wordt bevestigd.

Het gaat er niet zozeer om dat God vóór onze geboorte wist dat jij en ik en ieder afzonderlijk er deel van zouden uitmaken. Zelfs als dat waar is, is dat niet noodzakelijkerwijs wat Petrus bedoelt. Maar dat God wist dat er een gemeente zou zijn. God wist dat er mensen zouden zijn die Christus zouden volgen. Of Hij wist wie dat zouden zijn of niet, is een afzonderlijke vraag. Maar Hij wist van tevoren dat er een uitverkoren groep zou zijn, en wij behoren tot die groep. Wij zijn christenen. Wij zijn in Christus uitverkoren overeenkomstig Gods voorkennis. Hij wist dat het zo zou zijn.

6

De Drie-eenheid en heiliging door de Geest

Maar hij zegt:

wat God de Vader van tevoren wist.

De reden dat hij hier specifiek de Vader noemt, is volgens mij dat hij onderscheid maakt tussen de Vader, de Geest en de Zoon. Hier wordt in dit vers de hele Drie-eenheid genoemd.

uitverkoren overeenkomstig de voorkennis van God de Vader, door de heiliging van de Geest, tot gehoorzaamheid en besprenkeling met het bloed van Jezus Christus: moge genade en vrede voor u vermeerderd worden.

1 PETRUS 1:2

Dus alle drie de Personen staan daar.

Heiliging door de Geest betekent apart gezet door de Geest. In welke betekenis dit precies bedoeld is, weten we natuurlijk misschien niet honderd procent zeker. Wij worden heilig gemaakt. Heiliging betekent heilig gemaakt worden door het werk van de Heilige Geest in ons leven. Dus de Heilige Geest heiligt ons en maakt ons tot heilige mensen. Maar het is ook juist het hebben van de Geest dat ons apart zet van anderen die de Geest niet hebben. Heiliging kan eenvoudig verwijzen naar het feit dat God ons een aparte positie heeft gegeven, als een bijzondere groep die Hem toebehoort. Dat Hij ons de Geest geeft, is wat ons apart zet van degenen die Hij niet heeft gekozen, omdat Hij Zijn Geest niet aan anderen heeft gegeven. De gemeente, het uitverkoren lichaam van Christus, bezit de Geest. En dat zet de gemeente apart van alle anderen in de wereld die de Geest niet bezitten.

7

Christus' bloed bekrachtigt het nieuwe verbond

Daarom zijn wij naar de voorkennis van God uitverkoren, in dat apart zetten door de Geest, voor twee dingen die met Jezus te maken hebben. Het ene is gehoorzaamheid. Het andere is de besprenkeling met bloed. De besprenkeling met het bloed van Jezus komt later in dit hoofdstuk opnieuw ter sprake. Vers 19 zegt dat wij verlost zijn:

maar met het kostbaar bloed van Christus, als van een smetteloos en onbevlekt Lam.

1 PETRUS 1:19

De besprenkeling met bloed is iets waarnaar verwezen wordt in Hebreeën hoofdstuk 9. De spreker omschrijft het zo: ons geweten wordt besprenkeld, of het bloed van Christus reinigt ons van een slecht geweten. En die besprenkeling gaat terug op de tijd waarin Mozes het oude verbond instelde en het bloed van dieren op de gemeente sprenkelde. Daarmee zette hij hen apart en bekrachtigde hij het oude verbond. Deze verwijzing naar onze besprenkeling met het bloed van het nieuwe verbond, het bloed van Christus, kan dus heel goed eenvoudig benadrukken dat er een nieuw verbond is dat het oude verbond heeft vervangen. Israël werd bij die plechtigheid met Mozes besprenkeld met het bloed van stieren en bokken. Wij zijn besprenkeld bij de inwijding van een nieuw verbond, een nieuw volk van God, een nieuw Israël. En ook op ons is bloed gesprenkeld, maar het is het bloed van Christus dat ons reinigt, ons zuivert, maar ons ook kenmerkt als het verbondsvolk, omdat dat bloed bij wijze van spreken op ons gesprenkeld is.

8

Uitverkoren om God te gehoorzamen

Maar hier is ook sprake van gehoorzaamheid. God heeft ons uitverkoren om naar de hemel te gaan. Nou, misschien, maar dat staat er niet. Hij heeft ons uitverkoren om te gehoorzamen. Israël was niet specifiek uitverkoren om behouden te worden, maar om te gehoorzamen. God koos Israël uit om iets te doen. Natuurlijk zou Hij hen zegenen als zij dat in gehoorzaamheid aan God deden. Dan zouden zij Zijn bevrijding en behoud van hun vijanden ervaren, enzovoort. Maar dat vloeide voort uit hun uitverkiezing. Zij waren niet uitverkoren om alleen maar voorrechten te ontvangen. Zij waren uitverkoren voor een taak waaraan voorrechten verbonden zouden zijn.

Zo zeggen mensen ook weleens, wanneer wij uitverkoren zijn: 'Ik ben een van de uitverkorenen. Ik ga naar de hemel.' Nou, misschien ga je daar wel heen, misschien ook niet, maar het punt is dat uitverkoren zijn daar niet op slaat. Uitverkoren zijn betekent niet dat God sommige mensen heeft uitgekozen om naar de hemel te gaan en anderen niet. Het betekent dat Hij sommige mensen heeft uitgekozen om namens Hem op te treden, om Zijn dienaren te zijn, die Zijn wil op aarde doen en Zijn geboden gehoorzamen. Zijn dienaren zullen in dit leven en in het volgende beloond worden. Dat is een afzonderlijke kwestie. God heeft ons uitverkoren tot gehoorzaamheid aan Jezus. Dat brengt verantwoordelijkheid met zich mee.

En Petrus legt sterk de nadruk op de noodzaak van gehoorzaamheid. In vers 14 van dit hoofdstuk zegt hij:

Word als gehoorzame kinderen niet gelijkvormig aan de begeerten die er vroeger in de tijd van uw onwetendheid waren.

1 PETRUS 1:14

Wij moeten als gehoorzame kinderen zijn. In vers 22 zegt hij:

Nu u dan uw zielen gereinigd hebt in de gehoorzaamheid aan de waarheid, door de Geest, tot ongeveinsde broederliefde, heb elkaar vurig lief uit een rein hart,

1 PETRUS 1:22

Gehoorzaamheid is eenvoudigweg de beschrijving van wat een christen is. En Petrus, die dit schreef, spreekt ook in Handelingen hoofdstuk 5 tot het Sanhedrin. In Handelingen 5:32 was Petrus aan het woord en zegt hij:

En wij zijn Zijn getuigen van deze dingen, en ook de Heilige Geest, Die God gegeven heeft aan hen die Hem gehoorzaam zijn.

HANDELINGEN 5:32

Wanneer Petrus christenen beschreef, was het voor hem dus vanzelfsprekend om de christenen te beschrijven als degenen die Christus gehoorzamen. Er zijn mensen in de stad die Christus wel gehoorzamen; dat zijn de christenen. Er zijn mensen die Christus niet gehoorzamen. Dat zijn duidelijk niet de christenen. De christenen zijn degenen die Hem gehoorzamen, zei Petrus in Handelingen 5:32. En dat zegt Petrus hier ook: dat God ons heeft uitverkoren tot gehoorzaamheid en om gehoorzame kinderen te zijn.

Hier, aan het begin van de brief, voordat hij werkelijk aan zijn onderwerp begint, heeft hij dus al heel wat theologische punten naar voren gebracht. Hij heeft de Vader, de Zoon en de Heilige Geest naar voren gebracht als Personen die elk een eigen rol hebben in het leven van de gelovige: de Vader door ons uit te verkiezen, de Heilige Geest door ons te heiligen, en Christus door ons geboden te geven en ons met Zijn bloed te besprenkelen. De gedachte is natuurlijk dat wij kennelijk het nieuwe Israël zijn, de nieuwe diaspora. Uitverkoren zoals Israël uitverkoren was, geheiligd zoals Israël ooit geheiligd was, en met bloed besprenkeld zoals Israël ooit met bloed besprenkeld was. En gehoorzaam zoals Israël had moeten zijn, maar dat in het Oude Testament helaas niet was.

God heeft ons dus geroepen om in te springen waar Israël eerder tekortschoot. En zo stelt hij zijn luisteraars aan zichzelf voor. Dat alles geldt voor jullie. God is op al deze manieren bij jullie leven betrokken geweest.

Dan begint hij natuurlijk aan zijn onderwerp, na zijn woorden:

moge genade en vrede voor u vermeerderd worden.

1 PETRUS 1:2

Daar gaan we het nog niet over hebben, totdat we later in de brief over genade spreken. Maar we stoppen hier, want dit is het einde van een inleiding. En niet alleen van onze inleiding op 1 Petrus, maar ook van zijn inleiding op 1 Petrus in die eerste twee verzen. We zullen de rest van de brief in de volgende bijeenkomsten behandelen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- 1 Petrus 4:11
- 1 Petrus 1:1-2
- 2 Korinthe 12:9
- Johannes 7:35
- Johannes 11:49-50
- Johannes 11:51-52
- Johannes 10:16
- Handelingen 10:13
- Handelingen 10:14
- Handelingen 10:15
- Handelingen 10:34-35
- Romeinen 8:29
- 1 Petrus 1:2
- 1 Petrus 1:19
- 1 Petrus 1:14
- 1 Petrus 1:22

- Handelingen 5:32

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.